

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 871/2022
08.02.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., Општина Приштина, чији је пуномоћник Милош Кукурековић, адвокат из ..., против туженог Града Приштине, кога заступа Јавно правобранилаштво Града Приштине, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4571/2021 од 22.10.2021. године, у седници одржаној 08.02.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 4571/2021 од 22.10.2021. године, тако што **ОДБИЈА**, као неоснована, жалба туженог и потврђује пресуда Основног суда у Лесковцу П1 39/20 од 08.07.2021. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу накнади трошкове ревизијског поступка од 28.050,00 динара, у року од осам дана од дана пријема преписа пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 39/20 од 08.07.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је тужени обавезан да му на име накнаде штете у висини разлике између припадајуће минималне и исплаћене зараде исплати за период од 01.01.2016. до 01.01.2020. године укупан износ од 48.019,02 динара, са законском затезном каматом која доспева на начин наведен у том ставу изреке. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је тужени обавезан да му на име накнаде штете у висини разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду према Закључку Владе РС 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године исплати за период од 01.01.2016. па до 01.01.2020. године, укупан износ од 27.262,43 динара, са законском затезном каматом која доспева на начин наведен у том ставу изреке. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 67.520,00 динара а уколико не исплати трошкове у року од осам дана од дана пријема пресуде, обавезује се да плати законску затезну камату од дана извршности пресуде па до исплате.

Апелациони суд у Нишу је, пресудом Гж1 4571/2021 од 22.10.2021. године, ставом првим изреке, преиначио пресуду Основног суда у Лесковцу П1 39/20 од 08.07.2021. године тако што је одбијен, као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде штете у висини разлике између минималне зараде и исплаћене зараде исплати износе, са законском затезном каматом, на начин наведен у том ставу изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде штете у висини разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду према Закључку Владе Републике Србије 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године исплати износе, са законском затезном каматом, на начин наведен у том ставу изреке. Ставом трећим изреке, тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове поступка у износу од 46.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио благовремену ревизију, из свих законских разлога.

Тужени је доставио одговор на ревизију тужиоца. Трошкове ревизијског поступка је тражио опредељено.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, применом одредбе члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20) и утврдио да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу на неодређено време у Градској управи за месну самоуправу и општу управу града Приштине у звању „виши референт“ почев од 01.01.2016. године, према решењу од 26.12.2015. године. Тим решењем, тужиоцу је одређен коефицијент за обрачун и исплату плате од 8,85 динара, са увећањем коефицијента за остварени радни стаж, и увећањем од 50% према Закључку Владе Републике Србије од 25.12.2008. године. Вештачењем је утврђена разлика између зараде у висини минималне зараде и основне плате без увећања од 50% тако да обрачуната разлика од 01.01.2016. до 01.01.2020. године износи 48.019,02 динара а разлика у висини тзв. „косовског додатка“ износи 27.262,43 динара. Према другој варијанти обрачуна, према подацима о висини минималне зараде са минулим радом и основне зараде обрачунате и исплаћене тужиоцу, са минулим радом и увећањем од 50% на име тзв. „косовског додатка“, утврђена је негативна разлика односно плата коју је тужилац примио је већа у односу на минималну зараду.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је тужбени захтев тужиоца усвојио и тужену обавезао да му накнади штету у висини разлике између припадајуће минималне и исплаћене зараде и у висини разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду према Закључку Владе РС 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, налазећи да основна плата запосленог за пуно радно време и стандардни учинак не може бити нижа од минималне зараде. Будући да је тужилац, у спорном периоду, остварио и право на додаток на зараду сходно Закључку

Владе РС од 25.12.2008. године, који додатак је, према налазу и мишљењу вештака, у појединим месецима био нижи од прописаног, првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиоца основан.

Другостепени суд је, преиначио пресуду првостепеног суда тако што је тужбени захтев тужиоца одбио, како на име накнаде штете у висини разлике између припадајуће минималне и исплаћене зараде, тако и на име накнаде штете у висини разлике између припадајућег и исплаћеног увећања зараде према Закључку Владе РС 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, имајући у виду да је зарада коју је он примио, са минулим радом и увећањем од 50% на име тзв. „косовског додатка“ по основу Закључка Владе, исплаћена у вишем износу у односу на обрачунату минималну зараду, са увећањем по основу минулог рада. По мишљењу другостепеног суда, обезбеђеним средствима из буџета и исплатом у складу са Закључком Владе, тужиоцу је исплаћена плата у висини минималне зараде, због чега је, по мишљењу другостепеног суда, тужбени захтев тужиоца неоснован.

По оцени Врховног касационог суда, другостепени суд је погрешно применио материјално право.

Одредбом члана 5. став 2. Закона о платама службеника и намештеника у органима аутономне покрајине и локалне самоуправе („Службени гласник РС“ бр. 113/17 и 86/19), прописано је право на исплату минималне зараде.

Одлуком Владе Републике Србије, Закључком 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, прихваћена је информација о обрачуну и исплати плата, зарада и накнада запосленима у органима, организацијама, јавним службама и јавним предузећима са територије КиМ, тако да, према закључцима који су донети до тог момента, запослени који живе и раде на територији КиМ примају увећану зараду, али је сагласно Закону о буџетском систему, проценат увећања зараде односно плате од 100% замењен процентом од 50%.

У конкретном случају, тужиоцу је плата обрачуната у нижем износу од минималне зараде, па је на тај износ вршено увећање од 50% месечно.

По оцени Врховног касационог суда, такав обрачун није правилан.

Тужилац има право на исплату плате у висини минималне зараде и право на увећање од 50% обрачунато на тај износ. Исплаћена укупна зарада тужиоцу са тзв. „косовским додатком“ у спорном периоду је више од минималне зараде, али је нижа од износа који се добија обрачуном плате у висини минималне зараде уз увећање од 50% месечно. Због тога је правилан закључак првостепеног суда да тужилац има право на утужену разлику зараде, а правилна је и одлука о трошковима парничног поступка јер је донета правилном применом одредбе члана 153. став 1. и 154. Закона о парничном поступку.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу првом изреке, донео применом одредбе члана 416. став 1. Закона о парничном поступку.

Одлуку о трошковима ревизијског поступка, садржану у ставу другом изреке, Врховни касациони суд је донео применом одредбе члана 165. став 2. у вези члана 153. став 1. и члана 154. Закона о парничном поступку. Тужиоцу су признати трошкови ревизијског поступка на име ангажовања пуномоћника – адвоката за састав ревизије 18.000,00 динара, применом важеће Адвокатске тарифе („Службени гласник РС“ број 37/21) и за судске таксе на ревизију од 4.020,00 динара и одлуку по ревизији од 6.030,00 динара, применом важеће Таксене тарифе.

Трошкови ревизијског поступка на име ангажовања заступника за састав одговора на ревизију, туженом нису били потребни на основу одредбе члана 154. став 1. Закона о парничном поступку, па је Врховни касациони суд одлуку као у ставу трећем изреке донео применом одредбе члана 165. став 2. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић